

La ximpleria d'Ítaca

El catalanisme i la seva avantguarda, l'independentisme, han viscut molts anys acomodats en un misticisme grandiloqüent en què la imaginació ha suplrit la realitat i els somnis han substituït els fets. Com que mai arribàvem a port ens acontentàvem amb el subterfugi del viatge, ens convencíem que al capdavant, no importava arribar a destí, sinó gaudir del trajecte.

Collonades! No enfilem cap a Ítaca només per mirar el paisatge i culpar els altres dels endarreriments i les marrades. Hem perdut el temps durant anys i panys enredant-nos amb mentides que només servien per fer-nos creure que la derrota tenia la seva dolçor particular. Ens volien submisos i així ens tenien, creients com érem que només amb la raó guanyaríem la batalla.

Ítaca és mentida i ja és hora que ens n'adonem. No volem un camí llarg ni ple d'aventures, no volem arribar-hi de vells. Hem de forçar la travessia perquè, definitivament, el que importa és arribar a destí. I volem arribar-hi ja, perquè tenim pressa. Perdoneu, però algú ho havia de dir. D'una punyetera vegada.